

Mal som viac ako päťdesiat áut

„Cesty sú plné nezodpovedných šoférov,“ tvrdí legenda populárnej hudby Jožo Ráž.
„Napriek tomu, že rád jazdím rýchlo, jazdím bezpečne a nikoho neohrozujem.“

Líder najpopulárnejšej Slovenskej skupiny Elán patrí nielen k najlepším hitmejkrom a muzikantom, ale aj zanietým šoférom a hlavne závodníkom. Jeho rukami prešlo niekoľko desiatok áut rôznych značiek. Posledným úlovkom do jeho automobilovej zbierky je Suzuki Grand Vitara.

■ **Čo musí spĺňať auto, pre ktoré sa rozhodnete? Čo vás presvedčilo, že ste si vybrali Suzuki Grand Vitaru?**

Myslím, že dôležité je to, ako je Grand Vitara dimenzovaná. Je optimálnej veľkosti pre Slováka, nie je ako tie veľké džípy, čo sa tu roja po uliciach. Ale na druhej strane je dost' veľká vo vnútri. Najdôležitejšie je, že má pomerne výkonný a úsporný motor. Takmer dvojlitrový turbo diesel je vynikajúci, takže sa aj hýbe. Základná výhoda je, že nemá veľkú spotrebu.

■ **Spomínate si na vaše motoristické začiatky? Na čom ste začínali jazdiť?**

Ešte ako chlapec som začínal na motorke Pionier 50, to však bolo pred sto rokmi. (Smiech) Bolo to nenormálny motocykel, išiel neuveritel'ne! Ale bol maličký... Keď som mal osemnásť, tak prvé moje auto bolo Škoda 1000 MB. Tú som potom roky a roky prerábala na stále výkonnejšiu a výkonnejšiu. Až som ju nakoniec zadrel. (Smiech)

■ **Sám ste si prerábali auto?!**

Mal som, teda mám výborného kamaráta mechanika a s ním sme ho vyšpičkovali na strašný výkon, takých 90 koní. (Smiech) Dosiahla neuveritel'nú rýchlosť 160 km/h. Jednoducho – bolo to neskutočné. Neskôr som mal desiatky áut.

■ **Desiatky áut? Viete ich vôbec spočítať, koľko ich bolo?**

(Smiech) Strašne veľa. Takých päťdesiat...

■ **Kedy ste začali profesionálne závodieť?**

Neviem presne, ale bolo to asi v deväťdesiatich rokoch.

■ **Zažili ste pri závodoch aj nejaké kuriózne situácie?**

Zažil som rôzne situácie a bolo ich dost'. V Poznani, keď som chcel predbehnúť dve autá, tak sa začali predo mnou t'ukať a nedali mi šancu. Keďže som nemal kam ísť, tak som to v stošesťdesiat kilometrovej rýchlosti napáčil rovno do zvodidiel. Ľudia

sa rozprchlí ako vrabce. Z auta zostal úplný šrot. Alebo, keď som manželku pozval na závody do Brna. Prvé kolo technická pasáž, rútilo sa asi 40 áut, jeden ma navdihol, spravil som štyri saltá priamo pred ženou. Infarktová situácia, všetci mysleli, že je po mne.

■ Máte za sebou aj nejaké úspechy. Môžete prezradiť aké?

Áno, bol som majster Slovenska v jazde na autách do 1600 cm³. Cez VIP CUP som sa dostal na závodnú dráhu a už som jednoducho odtiaľ nechcel odísť, pretože to je nenormálny pocit, neuveriteľná zábava. Tak som zostal závodit'. Na to, že sme boli

amatéri, sme boli dosť úspešní. Usporiadatelia radi videli, keď tam mali slávnych usmievajúcich sa ľudí. No nepáčilo sa im, keď sa nám darilo a začali sme vyhrávať. Mali sme dosť problémov.

■ Robili vám podrazy? Ako sa to prejavovalo?

Hmm, áno. Robili podrazy. Napríklad, mali sme uvoľnené šróby na kolesách... Čo je dosť nebezpečné, pretože dosahujú sa tam obrovské rýchlosti...

■ Aký je váš rýchlostný rekord?

Neviem presne, ale takých dvestoosemdesiat až tristo kilometrov za ho-

dinu. Veľké rýchlosti som dosahoval na motorkách aj na autách. Vždy som totiž inklinoval k silným vozidlám, niektoré dosahovali rýchlosť tých 280 kilometrov za hodinu. To sú jednoducho vozidlá, na ktorých ma na týchto cestách nikdy nikto nepredbehol.

■ S dodržiavaním rýchlosti máte teda asi poriadny problém. Koľko ste zaplatili na pokutách?

(Smiech) Ani sa nepýtajte! Ale ešte stále mám doklady, to je dôležité. A pokuty za rýchlosť? Tak za tie som zaplatil strašne, strašne veľa peňazí. Ale jazdím rozumne, neriskujem a nikoho neohrozujem. Ale keď sa dá, tak jednoducho idem!

■ Čo vás dokáže na cestách najviac rozčúliť?

Blbci. Tí sú všade, aj na cestách. To sú nezodpovední ľudia, ktorí vás dokážu ohroziť bezdôvodne a beztrešne. Vyvalia sa na vás z bočných ulíc, kašú na bezpečnosť. Najhoršie je, že s takými nič nezmôžete. Ak sa aj ozvete, tak na vás vytiahne pištoľ. Už sa mi to raz stalo.

■ Vytiahli na vás zbraň?! Ako ste to riešili?

Keď vystupovala moja mama z auta pred domom. Išiel som ju odprevadiť do brány. Chlapík zastavil za mnou, pokojne ma mohol obísť. Bol drzý, nervózne na mňa vytruboval, blikal. Keď som sa ho spýtal, aký má problém, vytiahol na mňa pištoľ. Tak som mu povedal, nech teda vystrelí. Na to sa otočil a odišiel preč.

■ Čo sa týka vašej hudobnej práce, nechystáte nejaký koncert?

My koncertujeme veľmi málo, pretože málokedy nám to dokážu zaplatiť. To je celý problém. Chceli by sme hrať viac, ale nie je šanca. Najbližšie máme veľký koncert v Myjave. Potom na jeseň možno budeme hrať v Amerike.

■ A nejakého nového cédečka sa nedočkáme?

Robíme na jednom už pár rokov. Problém je ten, že urobiť niečo nové je stále ťažšie. Tým, že už máme 20–30 cédečiek za sebou, niektoré sú mnohoplatinové, a tak je latka položená veľmi vysoko. Očakávania sú obrovské. Sú takí, čo čakajú, kedy už konečne urobíme niečo, čo nebude dobré. A preto je to veľmi ťažké.